

Arrest

nr. 106 273 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: XX

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X, die allen verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26 quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN GAAL, die ter terechtzitting de eerste verzoekende partij vertegenwoordigt en de overige verzoekende partijen bijstaat, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 19 november 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij waren in het bezit van een Syrisch paspoort voorzien van een Italiaans visum.

1.2. Op 20 december 2012 werd aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd verzoekers over te nemen op grond van artikel 9.2. van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Aangezien niet binnen de gestelde termijnen geantwoord werd op het in punt 1.2. vermelde verzoek, werd Italië op grond van een 'tacit agreement' verantwoordelijk geacht voor verzoekers overname, gelet op artikel 18.7 van de Dublin II-verordening. Dit werd kenbaar gemaakt aan de Italiaanse autoriteiten op 21 februari 2013.

1.4 Op 14 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding drie beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater). Zij vormen de bestreden beslissingen, die gemotiveerd zijn als volgt:

- t.a.v. eerste verzoekende partij:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (1) toekomt, met toepassing van artikel 9.2 en artikel 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003.

Betrokkene vroeg op 19/11/2012 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 22/11/2012 dat hij op 13/11/2012 Syrië heeft verlaten per vliegtuig en met transit in de Verenigde Arabische Emiraten naar Italië is gereisd. Betrokkene verklaart dat hij op 14/12/2012 in Italië is aangekomen en dezelfde dag nog per trein is vertrokken en via Frankrijk naar België reisde waar hij op 15/11/2012 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij legaal reisde met zijn paspoort met Italiaans visum bekomen via de smokkelaar. Betrokkene legt zijn paspoort (006367090) voor met schengenvisum (020963795 geldig tussen 04/10/2012 tot 04/04/2013 voor een periode van 30 dagen) afgeleverd door de Italiaanse ambassade te Beiroet. De binnenkomststempel toont aan dat betrokkene op 14/11/2012 in Milaan is aangekomen. Betrokkene reisde samen met zijn vrouw [...] en hun twee kinderen [...]

Gelet op bovenstaande gegevens werd op 20/12/2012 een overnameverzoek op basis van art 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 20/02/2013 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 (Dublin II Verordening), gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek. Italië werd hierdoor op 21/02/2013 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 21/02/2013.

Gevraagd naar redenen waarom betrokkene precies in België zijn asielaanvraag wou indienen (vraag 38) stelt betrokkene dat hij van België houdt en dat België de mensenrechten respecteert. Betrokkene verklaart verder nog dat hij reeds eerder naar België, Frankrijk, Canada en Amerika kwam. Hij stelt nog dat zijn doopkind (zoon van zijn schoonzus) ook in België verblijft. Er werd betrokkene eveneens gevraagd naar redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen (vraag 40). Betrokkene stelt dat hij niet naar Italië wil worden teruggestuurd. Hij stelt dat hij de visa via een smokkelaar heeft verkregen. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen gezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

In een schrijven gericht aan onze diensten op 04/01/2013 vraag Meester Van Gaal, in de hoedanigheid van raadsman van de familie [S.] om de asielaanvraag in België te behandelen door toepassing van art 3.2 (soevereiniteitsclausule) van de Dublin II Verordening. Vooreerst wordt verwezen naar de aanwezigheid van familieleden in België. De zus van [L.H.] [...] verblijft in België met haar gezin. Zij heeft de Belgische nationaliteit en verblijft reeds sinds 2003 in België, bijgevolg reeds geruime tijd gescheiden van haar zus. Een andere zus van [L.H.] [...] verblijft eveneens in België. Haar asielprocedure is momenteel nog in behandeling en het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat is nog lopend. Bovendien maakt betrokkene geen deel uit van het gezin van de in België verblijvende familie volgens art 2.i van de Verordening. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art 7, 8 of 15 is niet aan de orde.

Verder verwijst Meester Van Gaal naar de volgens haar bijzonder precare omstandigheden voor asielzoekers in Italië. Zij verwijst hierbij naar meerdere rapporten die tekortkomingen in het Italiaanse asielsysteem en voornamelijk in de opvang zouden aantonen waarbij eveneens gewezen wordt op de immense toestroom van asielzoekers in Italië na de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-

Afrika. Meester Van Gaal vreest dat de fysieke integriteit van haar cliënten niet kan gegarandeerd worden. We merken op dat elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene reisde met zijn paspoort naar Italië en vertrok er nog dezelfde dag. Betrokkene vroeg er geen asiel aan. Eventuele vrees voor een schending van art 3 EVRM is derhalve niet gestoeld op de persoonlijke ervaringen van betrokkene.

Daar waar Meester Van Gaal verwijst naar verslagen en rapporten uit 2008, 2009 en 2010 merken we op dat deze niet recent zijn en bijgevolg niet meer als relevant beschouwd kunnen worden. Betreffende de meer recente rapporten merken we het volgende op. Uit vermelde recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern mei 2011), kan worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (p.20). Dat Italië een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

We merken verder op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De lidstaten hebben in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij te zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede

grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten georganiseerd worden. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 en art. 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten. (...).

- t.a.v. tweede verzoekende partij:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (1) toekomt, met toepassing van artikel 9.2 en artikel 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003.

Betrokkene vroeg op 19/11/2012 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 22/11/2012 dat zij op 13/11/2012 Syrië heeft verlaten per vliegtuig en met transit in de Verenigde Arabische Emiraten naar Italië is gereisd. Betrokkene verklaart dat hij op 14/12/2012 in Italië is aangekomen en dezelfde dag nog per trein is vertrokken en via Frankrijk naar België reisde waar zij op 15/11/2012 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat zij legaal reisde met haar paspoort met Italiaans visum bekomen via de smokkelaar. Betrokkene legt haar paspoort (006367093) voor met schengenvisum (020963796 geldig tussen 04/10/2012 tot 04/04/2013 voor een periode van 30 dagen) afgeleverd door de Italiaanse ambassade te Beiroet. De binnenkomststempel toont aan dat betrokkene op 14/11/2012 in Milaan is aangekomen. Betrokkene reisde samen met haar man [...] en hun twee kinderen [...].

Gelet op bovenstaande gegevens werd op 20/12/2012 een overnameverzoek op basis van art 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 20/02/2013 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 (Dublin II Verordening), gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek. Italië werd hierdoor op 21/02/2013 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene en diens minderjarige dochter Sarkis Joud. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en de asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 21/02/2013.

Gevraagd naar redenen waarom betrokkene precies in België haar asielaanvraag wou indienen (vraag 38) stelt betrokkene dat ze van België houdt en hier reeds eerder was. Ze zou graag hebben dat ze haar twee dochters hier samen met de familie kunnen opgroeien. Zij stelt nog dat haar doopkind (zoon van haar zus) ook in België verblijft en dat haar zus die in België woont doopmeter is van haar dochter. Er werd betrokkene eveneens gevraagd naar redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen (vraag 40). Betrokkene stelt dat ze geen vertrouwen heeft in Italië en er geen familie heeft. Ze stelt nog dat ze een basis heeft van de Franse taal. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen gezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

In een schrijven gericht aan onze diensten op 04/01/2013 vraag Meester Van Gaal, in de hoedanigheid van raadsman van de familie [S.] om de asielaanvraag in België te behandelen door toepassing van art 3.2 (soevereiniteitsclausule) van de Dublin II Verordening. Vooreerst wordt verwezen naar de aanwezigheid van de familieleden in België. De zus van betrokkene (L.K., [...]) verblijft in België met haar gezin. Zij heeft de Belgische nationaliteit en verblijft reeds sinds 2003 in België, bijgevolg reeds geruime tijd gescheiden van haar zus. Een andere zus (L.N. [...]) verblijft eveneens in België. Haar asielprocedure is momenteel nog in behandeling en het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat is nog lopend. Betrokkene zelf verklaart dat haar oom en twee neven eveneens in België verblijven. Betrokkene maakt geen deel uit van het gezin van de in België verblijvende familie volgens art 2.i van de Verordening. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art 7, 8 of 15 is niet aan de orde.

Verder verwijst Meester Van Gaal naar de volgens haar bijzonder precare omstandigheden voor asielzoekers in Italië. Zij verwijst hierbij naar meerdere rapporten die tekortkomingen in het Italiaanse asielsysteem en voornamelijk in de opvang zouden aantonen waarbij eveneens gewezen wordt op de immense toestroom van asielzoekers in Italië na de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika. Meester Van Gaal vreest dat de fysieke integriteit van haar cliënten niet kan gegarandeerd worden. We merken op dat elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene reisde met haar paspoort naar Italië en vertrok er nog dezelfde dag. Betrokkene vroeg er geen asiel aan. Eventuele vrees voor een schending van art 3 EVRM is derhalve niet gestoeld op de persoonlijke ervaringen van betrokkene.

Daar waar Meester Van Gaal verwijst naar verslagen en rapporten uit 2008, 2009 en 2010 merken we op dat deze niet recent zijn en bijgevolg niet meer als relevant beschouwd kunnen worden. Betreffende de meer recente rapporten merken we het volgende op. Uit vermelde recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern mei 2011), kan worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (p.20). Dat Italië een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

We merken verder op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De lidstaten hebben in

de preambule van het Europees Unie- Verdrag onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij te zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten georganiseerd worden. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 en art. 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten. (...)."

- t.a.v. derde verzoekende partij:

"Betrokkene vroeg op 19/11/2012 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 22/11/2012 dat zij op 13/11/2012 Syrië heeft verlaten per vliegtuig en met transit in de Verenigde Arabische Emiraten naar Italië is gereisd. Betrokkene verklaart dat hij op 14/12/2012 in Italië is aangekomen en dezelfde dag nog per trein is vertrokken en via Frankrijk naar België reisde waar zij op 15/11/2012 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat zij legaal reisde met haar paspoort met Italiaans visum. Betrokkene legt haar paspoort (006367092) voor met schengenvisum (020963797 geldig tussen 04/10/2012 tot 04/04/2013 voor een periode van 30 dagen) afgeleverd door de Italiaanse ambassade te Beiroet. De binnenkomststempel toont aan dat betrokkene op 14/11/2012 in Milaan is aangekomen. Betrokkene reisde samen met haar ouders [...] en haar zus [...].

Gelet op bovenstaande gegevens werd op 20/12/2012 een overnameverzoek op basis van art 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 20/02/2013 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 (Dublin II Verordening), gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek. Italië werd hierdoor op 21/02/2013 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en de asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 21/02/2013.

Gevraagd naar redenen waarom betrokkene precies in België haar asielaanvraag wou indienen (vraag 38) stelt betrokkene dat haar ouders hier al eerder zijn geweest. Ze verklaart dat ze hier familie hebben en graag bij hen zouden zijn. Er werd betrokkene eveneens gevraagd naar redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen (vraag 40). Betrokkene stelt dat ze in Italië

geen familie heeft. Ze stelt nog dat ze een basis heeft van de Franse taal en het beter zou zijn om hier school te kunnen lopen. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen gezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

In een schrijven gericht aan onze diensten op 04/01/2013 vraagt Meester Van Gaal, in de hoedanigheid van raadsman van de familie [S.] om de asielaanvraag in België te behandelen door toepassing van art 3.2 (soevereiniteitsclausule) van de Dublin II Verordening. Vooreerst wordt verwezen naar de aanwezigheid van de familieleden in België. De tante van betrokkene (L.K., [...]) verblijft in België met haar gezin. Zij heeft de Belgische nationaliteit en verblijft reeds sinds 2003 in België, bijgevolg reeds geruime tijd gescheiden van de familie van betrokkene. Een andere tante (L.N. [...]) verblijft eveneens in België. Haar asielprocedure is momenteel nog in behandeling en het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat is nog lopend. Betrokkene zelf verklaart dat haar grootoom, twee achterneven en een achternicht ook in België verblijven. Betrokkene maakt geen deel uit van het gezin van de in België verblijvende familie volgens art 2.i van de Verordening. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art 7, 8 of 15 is niet aan de orde. Voor de ouders van betrokkene en haar zus is Italië eveneens de verantwoordelijke lidstaat.

Verder verwijst Meester Van Gaal naar de volgens haar bijzonder precare omstandigheden voor asielzoekers in Italië. Zij verwijst hierbij naar meerdere rapporten die tekortkomingen in het Italiaanse asielsysteem en voornamelijk in de opvang zouden aantonen waarbij eveneens gewezen wordt op de immense toestroom van asielzoekers in Italië na de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika. Meester Van Gaal vreest dat de fysieke integriteit van haar cliënten niet kan gegarandeerd worden. We merken op dat elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene reisde met haar paspoort naar Italië en vertrok er nog dezelfde dag. Betrokkene vroeg er geen asiel aan. Eventuele vrees voor een schending van art 3 EVRM is derhalve niet gestoeld op de persoonlijke ervaringen van betrokkene.

Daar waar Meester Van Gaal verwijst naar verslagen en rapporten uit 2008, 2009 en 2010 merken we op dat deze niet recent zijn en bijgevolg niet meer als relevant beschouwd kunnen worden. Betreffende de meer recente rapporten merken we het volgende op. Uit vermelde recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern mei 2011), kan worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (p.20). Dat Italië een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt

geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

We merken verder op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De lidstaten hebben in de preambule van het Europees Unie- Verdrag onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij te zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten georganiseerd worden. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 en art. 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten. (...).

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpen verzoekers de schending op van artikel 3 EVRM.

Verzoekers betogen als volgt:

“De bestreden beslissing baseert zich op het feit dat Italië het Vluchtelingenverdrag en het EVRM heeft ondertekend en dat Italië bijgevolg het non refoulement beginsel zal nakomen. Zelfs de massale toestroom van asielaanvragers en andere al dan niet economische vluchtelingen betekent volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet automatisch dat Verzoekster zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Artikel 3 EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.". Deze rechtsregel is absoluut en houdt derhalve tevens het

verbod in om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt het non refoulement beginsel als inherent aan artikel 3 EVRM. Indien een staat een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren, kan er met andere woorden een probleem ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM zal worden onderworpen.

Volgens het EHRM dienen Verzoekers met betrekking tot de bewijslast van artikel 3 EVRM substantiele gronden voor te leggen die aantonen dat zij bij haar terugkeer gevaar loopt om onderworpen te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Rapporten van bepaalde niet gouvernementele organisaties kunnen een begin van bewijs vormen.

Volgens het Hof moet het bewijs als volgt worden bijgebracht: "dans les affaires ou un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé".

Volgens een recent arrest van het Hof van Justitie, zijn de Europese lidstaten duidelijk verplicht onder EU-recht om de mogelijke inbreuken van andere EU-landen in te schatten en ermee rekening te houden bij de toepassing van de Dublinverordening. Volgens het Hof, zijn lidstaten verplicht artikel 3.2 toe te passen in geval van "tekortkomingen in het systeem". De Belgische autoriteiten hebben dit ten onrechte niet gedaan.

In de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, N. S. (C-411/10) tegen Secretary of State for the Home Department en M. E. (C-493/10), A. S. M., M. T., K. P., E. H. tegen Refugee Applications Commissioner, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Met het Hof het volgende gelden met betrekking tot het vermoeden van eerbiediging van de verdragsverplichtingen door andere lidstaten [...]:

"80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lid staat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Geneve en met het EVRM.

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel. Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C 411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts een lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen.

84 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk onbeduidende schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de in deze verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel I, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

85 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht

86 echter in strijd met die bepaling.

87 [...]

88 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen. waardoor die risico's zullen kunnen worden ingeschat.

89 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

90 Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is vermeld, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties die binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallen, te weten de massale toestroom van ontheemden.

91 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen.

92 Het betreft hier een positieve verplichting. De Lidstaten moeten volgens het Hof informatie verzamelen over de werking van het asielbeleid in andere Europese landen.

93 Uit de rechtspraak van het Hof kan afgeleid worden dat het vermoeden van eerbiediging van het EVRM als gevolg van de ondertekening van Internationale verdragen door een andere lidstaat niet kan worden weerhouden als Verzoekers het begin van bewijs bijbrengen dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 EVRM in geval van verwijdering naar Italië.

94 Verzoekers wensen volgende opmerkingen te maken met betrekking tot het voorgaande, voornamelijk wat betreft de opvang van asielzoekers in Italië die onder de Dublinverordening terugkeren.

95 Verzoekers maken immers deel uit van een kwetsbare groep die het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk die strijdig is met artikel 3 EVRM, namelijk asielzoekers met minderjarige kinderen die terugkeren onder het Dublinsysteem. Verzoekers, waaronder een minderjarige dochter, zullen overeenkomstig de bijlage 26quater worden verwijderd naar Italië onder de Dublinverordening.

Reeds in 2006 maken verschillende organisaties gewag van het feit dat de opvangvoorzieningen voor asielzoekers niet voldoende waren, dat asielzoekers slechts 45 dagen materiele hulp verkrijgen en dat de situatie sindsdien continu verergert; niet in het minst door de enorme toevloed aan asielzoekers sinds de zogenaamde "Arabische Lente" en de economische crisis die nog steeds speelt. Italië was en is tot de op de dag van vandaag een belangrijke toegangspoort naar andere Europese landen. Italië kent ten gevolge daarvan niet alleen een enorme toevloed aan asielzoekers, doch ook een enorme 'terugvloed' ten gevolge van de asielaanvragers die door andere Europese lidstaten worden teruggestuurd naar Italië ten gevolge van de Dublinverordening. Italië is geenszins in staat om deze aanhoudende stroom van vluchtelingen op een menswaardige wijze op te vangen en te begeleiden. Reeds in het schrijven van de raadsman van Verzoekers van 4 maart 2013 wordt aan de hand van verwijzingen naar verschillende rapporten de erbarmelijke toestand in Italië omschreven. Daarnaast worden in concreto ook de persoonlijke omstandigheden van Verzoekers omschreven en wordt gevraagd om de soevereiniteitsclausule van artikel 3.2 toe te passen. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken zijn de verwijzingen naar rapporten betreffende opvang van 2008, 2009 en 2010 gedateerd en doen deze niet meer terzake. In het schrijven gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden echter tevens diverse verwijzingen opgenomen naar rapporten uit 2011. Uit alle aangehaalde bronnen blijkt enkel dat de situatie reeds verschillende jaren uitermate slecht is. Nergens blijkt dat alle problemen opeens volledig van de baan zouden zijn. Onder meer de volgende rapporten worden aangehaald. Hierna worden tevens enkele paragrafen uit de betreffende rapporten geciteerd die de precare opvangsituatie van asielzoekers in Italië schetsen. Ook deze recente rapporten tonen aan dat de situatie nauwelijks gewijzigd is. MSF Italie Abstract Au-dela du mur. Voyage dans les centres pour migrants en Italie. Janvier 2010

http://www.medicisenzafrontiere.it/ImmaQini/file/Dubblicazioni/FRA_abstract_audela_mur.pdf

^Les données recueillies durant les visites de 2008 et 2009, montrent que malgré quelques améliorations concernant surtout la structure des bâtiments, les conditions sont assez semblables à celles qui avaient été constatées en 2003. De nombreux signes de mauvais fonctionnement persistent quel que soit l'organisme gestionnaire. Apparaissent en particulier : l'absence de protocoles d'accord fixant clairement les rapports entre les centres et le système de santé national, l'insuffisance des services de santé, d'assistance légale, sociale et psychologique. Apparaissent aussi des signes de profond malaise parmi les détenus, révélés par la fréquence d'incidents tels que des actes d'auto mutilations, rixes et actes de révolte. Malgré les profondes différences fonctionnelles et organisationnelles entre CIE et CARA/CDA, ces centres sont caractérisés par la cohabitation, dans la promiscuité, de personnes aux histoires et parcours très différents, comprenant des personnes vulnérables qui requièrent une assistance adaptée. »

- Proasyl, *The Living Conditions of Refugees in Italy*, 28 February 2011

<http://www.Droasvl.de/fileadmin/fm->

[dam/g PUBLIKATIONEN/2011/Italvreport en web ENDVERSION.pdf](#)

- OSAR, *Asylum procedure and reception conditions in Italy*, May 2011

<http://www.fluechtlinashilfe.ch/droit-d-asile/ue/schenaen-dublin-et-la-suisse/asylum-procedure-and-reception-conditions-in-italv>

"The Italian legislation guarantees - at least on paper - reception to all asylum seekers. However; in many cases, no accommodation is provided by the government; the situation is especially tense in major cities. The interval between the initial demand for protection at the Questura and the time when an applicant will obtain the position where accommodation is offered - with verbalization - is reported to last from a few days, up to, in worst cases, several months. A large number of asylum seekers are then left without any service and will need to find shelter on their own. Most end up living on the street. Stakeholders have confirmed this to be the case for Milan, Turin, and Rome. The social services of the municipalities, local NGOs, or church organizations may offer emergency places in dormitories as a part of a general service for homeless, but capacities are very limited. In fact most of the applicants only get accommodation after the verbalization, if the Questura finds a place for them in a CARA center."

[...]

"According to the EU Reception Conditions Directive, asylum seekers have the right to accommodation until they have received a final decision on their claim. In theory. Italian law follows this scheme; however, because of shortcomings in the accommodation system, many asylum seekers are accommodated only until the first-in stance decision on their claim. It normally takes two months from the verbalization to a first instance decision. Women with children or other vulnerable groups are allowed to stay a little longer depending on the capacity in the centers at the time. All others like single women and men, families with both parents in most cases lose their stay and therefore their material support with their first-in stance decision."

[...]

"Italy's Dublin Unit is overwhelmed with responding to take-back requests. The delegation was informed by the Questura in Rome that many take-back cases concern vulnerable persons where the Dublin Unit is informed what sort of medical treatment, medicine or psychiatric support is needed. They have by far not enough resources to deal with these cases. The delegation was told by the Prefecture of Rome that they would therefore appreciate very much if other European countries would not send vulnerable persons back

to Italy."

[...]

"Italian stakeholders agree that the system does not work, due to a lack of capacities. 3000 places have been created under this scheme. The number is by no means sufficient, but there is a lack of political will to upgrade the system in order to meet the actual demands. Regardless of the number of asylum claims in the future, no budgetary changes are planned until 2013.⁸⁶ The already insufficient capacities will remain the same."

Niets wijst erop dat inmiddels aan deze problemen verholpen zou zijn. Ook blijkt uit dit rapport dat het risico bestaat dat Verzoekers naar Italiaanse normen niet zullen beschouwd worden als een kwetsbare groep, waardoor zij mogelijk nog sneller het recht op een opvangplaats zullen verliezen.

Italian law identifies vulnerable groups in accordance with the specification in the EU Reception Conditions Directive, Article 17: «Minors, unaccompanied minors, disabled people, elderly people, pregnant women, single parents with minor children and persons who have been subjected to torture, rape or other serious forms of psychological, physical or sexual violence.» Families with minors and single women are not considered vulnerable. For the budgetary period of 2011-2013, 500 places in the SPRAR system are reserved for vulnerable groups. In reality, many more places are allocated to this group, especially to pregnant women.

The time in a center can be extended only for persons who are considered vulnerable. Once the extended period has expired, they have to leave the center regardless whether they are still in the procedure or have already been granted a protection status. Particularly vulnerable persons are often unable to sustain themselves. Some find accommodation in a squat, others live on the street. All of them live in extreme poverty under inhuman conditions with no perspective to improve their personal living situation."

Verwerende partij heeft de onderzoeksplicht die op haar rust als staat die personen naar Italië terugzendt onder de Dublinverordening niet nageleefd. In de bijlagen 26quater van Verzoekers beperkt verwerende partij zich ertoe de verschillende Europese verdragen op te sommen waarbij Italië partij is en te verwijzen naar Italiaanse wetgeving die de nodige waarborgen zouden moeten verlenen voor een menswaardige behandeling van Verzoekers, met respect voor hun fysieke integriteit.

Uit diverse voorbeelden blijkt echter duidelijk dat de Italiaanse praktijk geenszins voldoet aan de wettelijke verplichtingen. Verwerende partij gaat echter voorbij aan de situatie praktijk.

Verwerende partij stelt dat de vrees van verzoekers voor een onmenselijke behandeling niet gestoeld is op persoonlijke ervaringen. Verwerende partij stelt echter zelf dat op basis van de rapporten kan besloten worden dat voor vreemdelingen "in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden". Zij erkent dus zelf dat dat niet altijd het geval is.

Italië heeft niet geantwoord op het verzoek tot overname. Verwerende partij heeft zich dus geenszins verzekerd van de mogelijkheden tot opname waarover Italië in concreto zou beschikken. Zij is daar nochtans toe verplicht (cf. supra).

"In reality, neither sending states (as Switzerland or Norway) are investigating properly before sending a person> nor are the receiving Italian authorities able to ensure that Dublin returnees find dignified living conditions after return. The Italian Dublin unit has been overloaded by the large number of incoming Dublin requests. This is also mirrored by the low number of cases that were directly accepted by the Italian authorities. For the larger part, Italy becomes responsible for a Dublin case due to the fact that the two-month period for answering the request has elapsed: The authorities are not able to process the requests within the allotted time. This leads to a situation where many Dublin returnees arrive at the airport without the border police being informed about their arrival - not to mention any specific need. Such practice has a very negative effect on the reception of vulnerable persons, because Italian authorities will not be prepared to meet the special needs of these persons upon arrival."

NOAS, The Italian approach to asylum: System and core problems, April 2011

<http://noas.QrQ/>

"A third problem related to the Reception directive, is how Italy in many cases do not offer assistance from the moment the asylum seekers approach the police in order to make an application (see 2.1.

and 3.1.). The directive (art. 13, paragraph 1) states "Member States shall ensure that material reception conditions are available to applicants when they make their application for asylum". In Italy, it has been common to provide accommodation only after the formal registration (verbalizzazione), causing an interval of weeks or even months before any assistance is made available. The question is then the meaning of the phrase "when they make their application" in the Directive. It seems reasonable to assume that the directive prescribes accommodation from the wish to apply for asylum is stated, as this also

seems to be the common interpretation in other European countries."

[...]

The Italian Dublin Unit admits to be overloaded and not able to handle all requests about returnees from other European countries in time. The result is insufficient preparation before transfers are conducted, causing cases with individuals not being offered any services in the local community they are directed to. This creates a risk of harmful situations and is of course alarming in cases involving vulnerable Individuals, like families with children and persons with a bad health condition.

The current situation in Italy, with the dramatic influx of new asylum seekers from the south, calls for an even greater focus on the specific situation of the individual asylum seeker and refugee when returns are considered. This implies careful investigations of the

circumstances individuals will face upon return."

[...]

In the Centro Enea centre there are 80 places reserved for Dublin returnees who arrive at the Fiumicino airport. Those who get access are allowed to stay for a maximum of two weeks while they wait for a place in the SPRAR system. However, if such a place is not available, they usually are allowed to continue the stay, which in some cases can last several months. Vulnerable asylum seekers are given priority for these 80 places. However, new Dublin returnees arrive every day, meaning that there are far from enough spaces. Previously, hotel rooms in Rome could be arranged as temporary solutions, but this is no longer possible due to lack of financing.

The case is often that individual returnees are simply directed to their respective areas and told to approach local authorities there, before any kind of reception services have been arranged. If a person has previously left a local project, it can be difficult to regain access to social services. This can lead to situations where individuals considered vulnerable are left on their own for varying periods of time."

Dezelfde rapporten worden aangehaald door de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde haar standpunt te staven. Er moet echter vastgesteld worden dat Italië er nog steeds niet in slaagt de haar opgelegde verplichtingen na te komen, ondanks het feit dat in bepaalde gevallen - zij het minimale - verbeteringen werden vastgesteld. De Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich tot een zeer oppervlakkig onderzoek van enkele rapporten. Uit de verschillende hier geciteerde paragrafen blijkt echter een heel ander beeld dan dat dat verwerende partij tracht te schetsen.

- Een recent rapport van ECRI van februari 2012 bevestigt dat deze problemen verre van opgelost zijn gezien de aanhoudende toevloed aan asielzoekers. Dit rapport vermeldt een verergering van de opvangomstandigheden.

<http://www.coe.int/t/dqhl/monitoring/ecri/countrv-bv-countrv/italv/ITA-CbC-IV-2012-002-ENG.pdf>

"When considering the situation of refugees and asylum seekers in Italy, ECRI must draw a distinction between two periods. On the one hand, between 2006 and 2010 the number of asylum claims in Italy fluctuated widely, rising from 10 348 in 2006 to 30 324 in 2008 only to fall to 17 603 in 2009.⁷⁹ The number of sea arrivals was 19 900 in 2007 and 36 000 in 2008. About 75% of individuals arriving by sea claimed asylum, and approximately 50% of them were granted refugee status or some other form of international protection. On the other hand, the number of sea arrivals rose again dramatically following the events in some North African countries in early 2011.⁸¹ Thus between mid-January and late March 2011, about 19 000 Tunisians and 1 500 persons from Libya arrived on the island of Lampedusa."

De Dienst Vreemdelingenzaken haalt aan dat Italië partij is bij de Conventie van Geneve van 1951 en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens. Bovendien is Italië als lidstaat van Europa gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken moet er bijgevolg van uit worden gegaan dat Italië zijn verplichtingen zou nakomen. In principe zou dit ook het geval moeten zijn. Er moet echter vastgesteld worden dat de Italiaanse asielpraktijk ernstig afwijkt van de Italiaanse Wet.

Ook moet opgemerkt worden dat Duitsland reeds stopte met het terugzenden van asielzoekers onder Dublin naar Italië.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de Italiaanse autoriteiten hebben nagelaten te antwoorden op het terugnameverzoek. Dergelijk impliciet akkoord bevat op zich geen garanties voor een correcte opvolging van de betrokkenen na de overname.

Verzoekers maken deel uit van een kwetsbare groep, namelijk families met een minderjarig kind die terugkeren ten gevolge van de Dublinverordening. Italië is niet in staat om voor deze groep adequate opvang te voorzien. Verwerende partij heeft ook niet geverifieerd en heeft zeker niet de bevestiging van Italië gekregen dat adequate opvang voorhanden zou zijn. In elk geval is geen sprake van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek rekening houdende met alle elementen waarvan de Belgische autoriteiten op de hoogte zijn.

De situatie in Italië wordt uitgebreid geschetst en de situatie sinds begin 2011 is enkel verergerd door het grote aantal asielzoekers dat van Noord-Afrika naar het Europese continent vluchten via Italië; bovendien speelt ook de actuele economische crisis een belangrijke rol in de toestroom van migranten. Regelmatig is sprake van een xenofob en racistisch klimaat in Italië.

De Italiaanse asielpraktijk wijkt sterk af van de Italiaanse wetten. In veel gevallen krijgen personen geen toegang tot opvangstructuren tussen het eerste contact met de autoriteiten en de formele registratie van de asielaanvraag, wat vaak maanden in beslag kan nemen. In dergelijke gevallen worden asielzoekers aan hun lot overgelaten en moeten zij op straat overleven, zonder voldoende voedsel, persoonlijke hygiëne of medische hulp en waar zij bovendien het slachtoffer dreigen te worden van fysiek geweld of de georganiseerde misdaad.

Daarnaast blijkt bovendien dat complete gezinnen waarvan beide ouders aanwezig zijn, in bepaalde gevallen naar Italiaanse normen niet beschouwd worden als zijnde behorende tot een kwetsbare groep, waardoor zij veelal geen voorrang krijgen in de weinige opvangstructuren die er zijn, aangezien eerst voorrang wordt gegeven aan bijvoorbeeld alleenstaande ouders met minderjarige kinderen; dit terwijl dergelijke situatie in wezen niet verschilt van de situatie van Verzoekers.

Ook blijkt duidelijk dat in Italië door beperkte financiële middelen niet aan alle asielzoekers de nodige steun op onder meer medisch, juridisch en psychologisch gebied kan geboden worden.

Het Europees Hof heeft reeds in verschillende gelijkaardige gevallen een verwijdering van families met minderjarige kinderen onder de Dublinverordening naar Italië geschorst omwille van een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekers vrezen terecht in Italië te worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling. Nergens blijkt dat de Belgische autoriteiten over enige garanties beschikken dat Verzoekers adequate opvang zullen kunnen genieten in Italië. De loutere vaststelling dat Italië als Europese lidstaat partij is bij bepaalde verdragen, doet daaraan geen afbreuk gezien de praktijk sterk afwijkt van de wet.

Verzoekers brengen dan ook het begin van bewijs bij dat zij in geval van verwijdering een risico zouden lopen op een schending van artikel 3 EVRM."

2.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008,

Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

2.3. Kernpunt van de bestreden beslissingen is dat verzoekers naar België zijn afgereisd met een paspoort voorzien van een visum, afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten, wat door verzoekers niet betwist wordt. Artikel 9.2. van de Dublin II-verordening voorziet in dit geval dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers' asielaanvraag, wat door verzoekers evenmin betwist wordt. De bestreden beslissingen stellen dan ook vast dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers' asielaanvraag en verwijzen naar een specifieke bepaling in de Dublin II-verordening die het geval regelt wanneer de verantwoordelijke lidstaat niet binnen de gestelde termijnen antwoordt op een verzoek tot terugname of overname van een asielzoeker. In de bestreden beslissingen wordt gefocust op wat verzoekers verklaard hebben tijdens hun Dublin-interview en wordt gemotiveerd aangaande het schrijven van verzoekers' raadsman van 4 januari 2013 waarbij deze verschillende argumenten aanvoert om verzoekers' asielaanvraag in België te doen behandelen. Verder stipt de verwerende partij in de bestreden beslissingen aan bij welke internationale en Europese rechtsinstrumenten inzake de behandeling van asielaanvragen en asielzoekers, Italië is aangesloten. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in slagen aannemelijk te maken dat ze zullen worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Er wordt verder expliciet gesteld, *“Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten georganiseerd worden. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.”* Ten slotte stellen de bestreden beslissingen vast dat verzoekers in goede gezondheid verkeren.

2.4. Verzoekers brengen niets in tegen de vaststellingen in de bestreden beslissingen die gedaan zijn naar aanleiding van hun verklaringen afgelegd tijdens hun Dublin-interview op de vraag waarom in België een asielaanvraag wordt ingediend en of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen. Evenmin brengen verzoekers iets in tegen de vaststellingen in de bestreden beslissingen aangaande het in het in punt 2.3. bedoelde schrijven van verzoekers' raadsman van 4 januari 2013 in hoofddorde aangevoerde argument inzake de aanwezigheid van familieleden in België. Voor genoemde vaststellingen blijven derhalve overeind.

2.5. Kernbetoog van verzoekers is dat de bestreden beslissingen een schending vormen van artikel 3 EVRM omdat de situatie in Italië voor asielzoekers precair is en dat zij daarvan een begin van bewijs aanbrengen. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift grotendeels opnieuw putten uit de rapporten die reeds op algemene wijze naar voren geschoven werden in het in punt 2.3. bedoelde schrijven van verzoekers' raadsman van 4 januari 2013 ter ondersteuning van het *“in ondergeschikte orde”* aangevoerde argument inzake de algemene situatie in Italië, maar waarbij nu concrete uittreksels geciteerd worden, en dat opnieuw verwezen wordt naar het in dit schrijven aangestipte arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011. Verzoekers menen dat ze met de betrokken rapporten, waarbij in het verzoekschrift het lijstje wordt aangevuld met een verwijzing naar een recent rapport van ECRI van februari 2012, aantonen dat de situatie in Italië voor asielzoekers belabberd is en wijst op systemische tekortkomingen. Voorts ontwikkelen verzoekers nog enkele specifieke argumenten in hun verzoekschrift, namelijk dat geen rekening wordt gehouden met de in het in punt 2.3. bedoelde schrijven van verzoekers' raadsman van 4 januari 2013 aangehaalde recente rapporten van 2011, dat ze een kwetsbare groep vormen omdat ze een minderjarige dochter

hebben, dat Italië niet geantwoord heeft op het verzoek tot overname, terwijl het daartoe verplicht is, en dat Duitsland stopte met het terugzenden van asielzoekers naar Italië.

2.6. In de bestreden beslissingen gaat de verwerende partij expliciet over tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoekende partijen worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten, waarbij ze zich niet beperkt heeft tot het opsommen van verdragen en instrumenten waarbij Italië is aangesloten. Er wordt meer bepaald onder meer gemotiveerd aangaande de rapporten die aangehaald werden in het in punt 2.3. bedoelde schrijven van verzoekers' raadsman van 4 januari 2013. Er wordt gesteld dat de verslagen en rapporten uit 2008, 2009 en 2010 niet recent zijn en niet meer als relevant kunnen worden beschouwd. Vervolgens wordt er specifiek gemotiveerd aangaande "de meer recente" door verzoekers aangehaalde rapporten die dateren van 2011 zodat verzoekers' betoog dat er niet gemotiveerd werd aangaande recente door hun aangehaalde rapporten van 2011 feitelijke grondslag mist. Minstens laten verzoekers na te duiden met welk door hun aangehaald rapport van 2011 de bestreden beslissingen geen rekening hebben gehouden.

2.7 In de bestreden beslissingen wordt specifiek gesteld:

"Uit vermelde recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern mei 2011), kan worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten. Een kopie van beide rapporten werd in . bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (p.20). Dat Italië een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken."

2.8. Waar verzoekende partijen suggereren dat het hele opvangsysteem in Italië tekortschiet en zij door dit gegeven zullen blootstaan aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, verwijst de Raad net als de verwerende partij naar de rapporten OSAR, *Asylum procedure and reception conditions in Italy, may 2011* en NOAS, *The Italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011*, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat voor de asielzoekers die specifiek in het kader van de Dublin II-verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Bij de beoordeling van de gegevens uit dit rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet worden gelezen en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel gedeeltes. Bovendien maakt het rapport NOAS een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin II-verordening worden teruggewezen naar Italië. Uit dit rapport, waarvan de vindplaats op het internet weergegeven wordt in het in punt 2.3. bedoelde schrijven van verzoekers' raadsman van 4 januari 2013, blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook voor wat betreft de procedureregels, zich opdringt. Lezing van dit rapport leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen (zie voormeld verslag, pagina 11). Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend (wat de verzoekende partijen in casu beweren) krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (zie NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen,

maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan worden voorkomen in het geval van de verzoekende partijen die door middel van hun raadsman ongetwijfeld op de hoogte zullen worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport die duidelijk maakt welke concrete stappen de verzoekende partijen dienen te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, krijgt meestal toegang tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag). Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin II-verordening betreft, meldt voormeld verslag dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA-centrums onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. In casu, zijn er geen indicaties voorhanden dat de verzoekende partijen zich in dat geval bevinden. Ook in de Fiumicino-luchthaven krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag).

2.9. Het is dan ook duidelijk dat er wel degelijk opvangmogelijkheden bestaan in Italië, dat er weliswaar problemen zijn, zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, wat in casu echter niet het geval zal zijn nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partijen zich kunnen richten. Het gegeven dat er geen formeel akkoord is vanwege de Italiaanse autoriteiten betreffende de terugname, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Alleszins wordt in de bestreden beslissingen gesteld, *“Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten georganiseerd worden. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.”* Verzoekers zijn van oordeel dat Italië verplicht is te antwoorden op het verzoek tot terugname vanwege de verwerende partij doch dit blijkt nergens uit, minstens laten verzoekers na dit nader te specificeren. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen noch tijdens hun Dublin-interview noch in onderhavig verzoekschrift melding gemaakt hebben van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk zouden hebben ondervonden. De Raad merkt hierbij nog op dat in het in punt 2.3. bedoelde schrijven van verzoekers' raadsman van 4 januari 2013 slechts in *“ondergeschikte orde”* gewezen werd op de *“bijzonder precaire omstandigheden”* in Italië. Verzoekers beperken zich in se tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten betreffende de situatie van asielzoekers in Italië, zonder die echter concreet op hun persoonlijke situatie betrekken. Verder poneren verzoekers dat zij een kwetsbare groep vormen, maar zij tonen niet aan waarom drie volwassenen en een minderjarig kind, dat blijkens de stukken gevoegd bij het verzoekschrift geboren is op 1 mei 1997 en derhalve 16 jaar oud is, waarvan zelfs niet op een gepersonaliseerde wijze gewag gemaakt werd in het in punt 2.3. bedoelde schrijven van verzoekers' raadsman van 4 januari 2013 dat het heeft over *“jonge dochters”* (sic), en waarvan de volwassenen verklaard hebben in goede gezondheid te verkeren en niet blijkt dat de minderjarige speciale noden heeft, als een kwetsbare groep dienen te worden beschouwd. In het hierboven aangehaalde NOAS-verslag (p.37) wordt als aanbeveling voor kwetsbare groepen meegegeven dat er bijzondere aandacht moet zijn voor ouders met kleine kinderen en met ouders die een mentale handicap hebben, quod non in casu. Ter terechtzitting verklaren verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij *“weg is”*, maar dit wordt niet nader geconcretiseerd noch aangetoond en volstaat alleszins niet om tweede en derde verzoekende partij samen met het minderjarig kind te gaan beschouwen als een kwetsbare groep.

2.10. Voorts kan nog gewezen worden op een beslissing van 2 april 2013 van het EHRM, derde kamer, in de zaak no. 27725/10, *“Samsam MOHAMMED HUSSEIN and Others against the Netherlands and Italy”*, waarin het Hof, na de diverse recentste rapporten zowel van NGO's als van overheidsbronnen m.i.v. een rapport dat tot stand kwam i.s.m. ECRE van 3 februari 2013 inzake de toestand in Italië in ogenschouw genomen te hebben, alsmede de houding van diverse lidstaten, waaronder Duitsland, inzake de problematiek van asielzoekers voor wie Italië verantwoordelijk is, waarbij gesteld wordt dat het Duits Grondwettelijk Hof tot nog toe geen enkele transfert naar Italië heeft opgeschort, tot het volgende oordeel kwam:

“78. Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted

refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above)."

Het Hof oordeelt dat er geen sprake is van een systemische tekortkoming bij het onthaal en opvang van asielzoekers en oordeelt finaal dat er voor de betrokkene, een alleenstaande moeder met een minderjarig kind die in tegenstelling tot verzoekers al eens effectief in Italië verbleven had, geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM.

2.11. De Raad wijst er verder op dat uit het door de verzoekende partijen opnieuw geciteerde arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 niet blijkt dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"84. Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85. Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen."

(HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken O-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielproce-*

dure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. aangehaalde arrest HvJ van 21 december 2011, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen” en heeft dus dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM. Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien ernstig gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds eerder gesteld wordt dit niet aangetoond.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet in concreto aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA